

et lille krav, at der så var mulighed for og frihed til det med den lille bemærkning, at alle var med i ordningen? Og for at det økonomiske ikke skulle være en barriere, så kunne man jo lave en eller anden retningslinje, der sagde noget om økonomien i det og rummede regler for, hvad det højst måtte koste. Altså ligesom på lejrskoleområdet, hvor man jo har nogle meget præcise regler, må man sige, for, hvor meget de ting må koste. Kunne man ikke overveje den slags ting eller noget i den retning?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til hr. Kim Sejr vil jeg sige: Nej, det synes jeg ikke vi skal overveje. Jeg synes altså, der er grænser for, hvor meget vi skal detailregulere herinde. Jeg synes, det rigtige må være, at man lader det være op til den enkelte pasningsordning at finde ud af, hvordan man vil skrue madordningen sammen.

Jeg har tidligere været inde på, at det fungerer mange steder, og at det fungerer uden problemer. Man får alle børn med ind, fordi man jo også sætter sig ned og snakker det igennem og spørger, hvad det er, man vil have, hvad man kan magte, og så finder man ud af, om det skal være halvdag eller heldag, eller hvad det er for nogle løsninger.

Så jeg må bare konstatere, og det er min kommentar til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at vi er uenige om, hvordan ordningen skal være. Jeg synes, det skal være en frivillig ordning, hvor man så snakker det igennem lokalt.

Til fru Sandy Brinck skal jeg sige, at jeg ikke ved, hvad det er for et sikkerhedsnet, den socialdemokratiske ordfører snakker om. Hvis det er sådan et sikkerhedsnet a la en børnekostpulje til 50 mio. kr., hvor man kan imødekomme 4 pct. af ansøgningerne, så synes jeg simpelt hen ikke, det er noget værd. Så synes jeg, det er perspektivløst. Her tager vi fat på at lave nogle grundlæggende regler for, hvordan man skal lave madordninger rundt omkring.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg tror næsten, jeg kender svaret på forhånd, men jeg vil prøve alligevel: Hvis vi så stillede forslag om at lave en børnekostpulje, der kunne dække samtlige hundrede procent, hvordan vil de Venstre så stille sig til det?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, at det, vi foreslår her, er den rigtige løsning, hvor man giver mulighed for lokalt at beslutte, hvordan man vil indrette madordningerne, om det skal være indbefattet i forældrebetalingen, eller om det skal være som et tilkøb, hvor forældrene betaler. Det mener jeg er den rigtige løsning. Jeg ville ikke støtte et sådant forslag som det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil stillede, taget i betragtning af, hvilke omkostninger der ville skulle til for at dække et sådant initiativ.

KL 16.15

Sandy Brinck (S):

Et sundt og næringsrigt måltid i daginstitutionerne er en glimrende idé. Ikke kun tænkt ud fra et sundhedsmæssigt perspektiv, men også ud fra et pædagogisk perspektiv har det gavnlige konsekvenser for børnene. Gode kostvaner og ernæringslære må hjertens gerne, hvis det da ikke så at sige er kommet ind med modernælken, være en del af den læring og stimulering, som pasningstilbuddene indeholder.

Vi ved jo desværre, at nogle børn ikke har en god madpakke med, ja, oven i købet, at et måltid i børnehaven for nogle børn kan være døgnets eneste rigtige næring.

Det er heller ikke noget nyt at skulle påpege, at sultne børn, eller mere eller mindre fejlnærede børn, er mindre udviklingsparate, udviklingsmodne. Det kan simpelt hen bremse dem, hvis de ikke har noget ordentlig ernæring.

Derfor er vi som Socialdemokrater positive over for målet med det her lovforslag. Vi har som sagt også tidligere foreslået en børnekostpulje på skoleområdet, og de samme politiske overvejelser gjorde sig naturligvis gældende dengang. Vi har heller ikke noget imod, at en madordning er en tilkøbsydelse, men det kræver, at der er nogle forudsætninger, som er opfyldt, og det gør lovforslaget ikke, altså opfylder disse forudsætninger.

For det første skal det stå bøjet i neon efter vores mening, at prisen for madordningen ikke må overstige de reelle omkostninger. Vi vil ikke have, at det her skal være nogen pengemaskine, hverken for private eller for det offentlige; madordningen skal være der for børnenes skyld og ikke for pengenes skyld.

For det andet var vi faktisk ganske godt tilfredse med, at Kommunernes Landsforening og regeringen på netop dette område i deres aftale